

Da vi i sin Tid her i Tinget behandlede Spørgsmaalet om Ændringer i Ulykkesforsikringsloven, tillod jeg mig at rette en Forespørgsel til den daværende Socialminister, det ærede Medlem Hr. Stauning, om, hvorvidt det sociale Ministerium havde begyndt at indhente Oplysninger om det af mig tidligere rejste Spørgsmaal, som jeg nu her igen har omtalt. Det ærede Medlem Hr. Stauning svarede mig, at han havde ladet paabegynde Indsamling af Oplysninger, og at han vilde vedblive dermed, indtil dette Spørgsmaal var løst paa en for de mange Mennesker tilfredsstillende Maade. Jeg tillader mig nu at rette dette Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, om Indenrigsministeriet, der nu altsaa har de sociale Sager under sig, har indhentet disse Oplysninger, eller om det vedblivende søger at faa disse Oplysninger, og, forsaavidt de er indhentede, om der da fra den højtærede Ministers Side kan ventes Forslag om at oprette Uddannelsesskoler for Arbejdsinvalider. Det er et Spørgsmaal, som ligger mig meget paa Sinde, og som bør løses af Hensyn til de mange, der lider under at være kommet til Skade. Jeg haaber, at dette Spørgsmaal maa interessere alle Medlemmer af dette høje Ting, og at det ikke skal vare længe, inden vi kan imødekomme Invalidernes Ønske om at kunne blive uddannet og derved komme til at leve under bedre Vilkaar end dem, de hidtil har levet under.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Jeg vil gerne henvende et Par Ord til den ærede sidste Taler (Gerhard Nielsen) i Anledning af Bemærkningerne om den arbitrære Straffemyndighed hos Hærens og Flaadens Befalingsmænd. Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem rejste om Afskaffelse af Vand- og Brød-Straf som arbitrær Straf, forelaa til Afgørelse i Fjor, da Loven om Krigsretternes Afskaffelse blev vedtaget, idet der i det forelagte Lovforslag ikke fandtes nogen Bestemmelse om saadan Straf. Der blev da fra forskellige Sider — bl. a. maa jeg have Lov til at sige, at jeg selv gjorde det i „Militært Tidsskrift“ — peget paa, at Borttagelsen af denne Straf vilde med den nuværende Straffelov medføre, at man maatte gaa til Krigsret i et urimelig stort Antal Sager, og at Sagen derfor var praktisk uigennemførlig. Jeg tror derfor ikke, at det nytter at rejse dette Spørgsmaal,

før Revisionen af Straffeloven for Krigsmagten har fundet Sted. Endvidere vil jeg sige, at det har været min, som det har været alle Auditorers, ærlige Bestræbelse at udføre vor Tjeneste saaledes, at de menige med fuld Tillid kunde gaa til Krigsretterne; og jeg har ogsaa det Indtryk, at det til Trods for socialdemokratisk og radikal Agitation er lykkedes. Der sidder her i Tinget en Mand, som har været menig ved en Afdeling, hvor jeg var Auditor, og jeg tør rolig henvise det ærede Medlem til at spørge ham, hvorledes Auditørens Stilling var ved den Afdeling. Jeg skal nævne en lille morsom Ting. Jeg kom en Gang og skulde købe en Buket Blomster paa Gaden hos en Mand, der handlede der, og jeg havde fundet en Buket frem. Men saa fandt Manden en anden Buket frem og sagde: Nej, De skal have en, der er pænere, det kan jeg godt gøre for Dem, saa meget Vand og Brød, som De har givet mig! Det viste sig da at være en Mand, som jeg adskillige Gange havde været med til at straffe; men han nærede altsaa ikke paa nogen Maade nogen Uvillie mod mig, skønt jeg i Embeds Medfør havde maattet være med til at straffe ham. Naar Folk nu efter Indførelsen af Afgørelse ved civile Domstole ofte er betænkelige ved at forlange en saadan retslig Afgørelse, er en væsentlig Grundertil, at det nu ofte tager meget længere Tid at faa en retslig Afgørelse, end det gjorde i gamle Dage, da man havde Krigsretterne, som jeg i øvrigt ikke ønsker tilbage i deres gamle Skikkelse.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Gerhard Nielsen: Jeg sigtede heller ikke i min Tale Auditørerne for, at de ikke, saa godt de kunde, søgte at skifte Sol og Vind lige. Men det er ikke desto mindre rigtigt — og det vil vise sig, hvis man taler med menige Soldater —, at nogen synderlig Tro til de militære Retter har de nu en Gang ikke; og det er aabenbart Auditørernes Fejl, at de ikke gennem de mange Aar har forstaaet, at det var en af deres Op-gaver at handle saaledes, at de menige fik den usvigelige Tro til, at naar deres Sag kom for Retten, vilde den blive behandlet retfærdigt. Naar de menige Soldater i mange Tilfælde ikke ønsker at faa deres Sag for Retten, er det ogsaa af en anden Aarsag, den nemlig, at adskillige af dem frygter for, at de derved skal støde visse af deres overordnede for Hovedet og